

EN BAO

Temps era temps, en una de les sabanes més desèrtiques del món, on les dunes no existien, la sorra era seca, les calors passaven de 40 graus i els animals passaven set, sota d'un dels baobabs més alts de l'esplanada hi vivia un elefantet : En Bao, un que havia quedat orfe feia 4 anys.

En Bao des de molt petit tenia un somni, ser una elefanta, tenia amagada en un lloc secret, una faldilla de color rosa feta de plomes de flamenc que li havien regalat els seus pares abans de morir a causa d'un terratrèmol que hi havia hagut feia 4 anys a l'esplanada de la sabana. Aquella era la seva peça de roba preferida.

En Bao sempre que podia quedava amb les seves dues millors amigues, la Tina i la Martina dues girafes de la sabana, i es posava aquella faldilla que tan li agradava i estimava.

Un dia assolellat, que les calors no es resistien, les girafes van quedar sota el baobab preferit d'en Bao. En Bao només de veure-les arribar, es va posar la faldilla que guardava secretament en una de les cavitats d'aquell arbre i va sortir a saludar-les. La Tina la girafa més gran, va fer un gest inusual, de sobte va agenollar-se i va cridar als altres que s'agenollessin. Que passa !!! van dir els altres dos sense entendre aquella actitud, per què t'has agenollat ? Afanyeu-vos, agenol·leu-vos vosaltres també va dir la Tina.

Acte seguit sense saber ben bé perquè estaven tots tres agenollats. (és que la Tina va veure que s'apropava el gran rinoceront blanc el més gran de la sabana, El rei de tots els animals que vivien en aquell territori. De fet potser no calia agenollar-se, però per respecte al rei, sempre ho feien) . El rinoceront es va apropar a en Bao i amb la veu forta que el caracteritza, però amb un to burleta va riure's d'ell i li va dir: Com es que portes faldilla? tu ets un mascle, no pots portar faldilla i menys de color rosa, el color rosa no és propi dels mascles, és de les femelles, i tu ets un mascle!!!.

En Bao en sentir aquelles paraules del rinoceront es va posar molt trist, ell no estava acostumat a que li diguessin aquelles coses, i “En un tres i no res” en Bao va marxar i es va posar a plorar desconsoladament i el gran rinoceront se'n va anar fent una gran riota. És que en Bao tenia una sensibilitat especial i per poca cosa que li deien o li feien es posava a plorar. Les dues girafes, que havien quedat molt estorades de la reacció del rinoceront de seguida van intentar consolar en Bao. Però a en Bao li va costar molt tornar a la normalitat l'havien entristit enormement les paraules del rinoceront. Finalment al cap d'una estona en Bao es va tranquil·litzar, es va treure la faldilla i la va guardar enfadat i entristit alhora a la cavitat més fonda del baobab i va cridar ben fort, NO VULL MÉS AQUESTA FALDILLA !!! JA NO M'AGRADA !!! Les dues girafes no sabien que estava passant, estaven desorientades. No sabien com actuar davant d'aquella situació. La Tina que era molt sabia i amb molt d'enginy va proposar anar a cal sastre a comprar una altra faldilla, però d'un color diferent i així ho van fer. Van anar a cal sastre, on hi vivia un lleó, en Toc. En Toc era un animal molt poruc, intel·ligent i molt tímid. Es passava el dia fent vestits i faldilles i observant als altres animals. La Martina va picar el timbre de cal sastre, en Toc va obrir la porta i els hi va dir : Que desitgeu ? , què us ha portat fins a casa?

Aleshores la Tina va dir al lleó que volien una faldilla de color blau per en Bao. En Toc per tot el què havia observat, es va estranyar que en Bao volgués una faldilla blava però no va fer cap pregunta i la va fer sense dir res més, com elles li demanaven.

Amb la nova faldilla que havien aconseguit la Tina i la Martina contentes, van córrer en busca d'en Bao. Quan el van trobar, li van donar la faldilla que els hi havia fet en Toc, ell es va emocionar i es va posar molt content amb aquella faldilla blava, se la va posar, encara que li agradava molt més la de color rosa.

De tornada al seu baobab, en Bao es va trobar de nou amb el gran rinoceront blanc, ell es va intentar amagar, però el rinoceront el va veure i se'n va riure igual ment, i amb el mateix to burleta va tornar a repetir: com és que portes faldilla, ja et vaig dir que això no és propi dels mascles.

En Bao esporuguit li va contestar: Però segons tu el color blau, si que és per mascles. El rinoceront el va mirar despectivament, va passar pel seu costat amb un aire altiu, va passar d'ell i altra vegada se'n va anar tot rient. En Bao va estar apunt de plorar altre vegada, però aquesta vegada, no ho va fer més entristit que mai, s'ho va guardar per dins com va poder.

Les girafes estaven molt enfadades amb el comportament del rinoceront, impotents de no poder fer res, però no es van rendir. Van buscar una altra solució.

A la Martina se li va acudir anar a buscar a en Teo l'escarabat piloter, un animal molt petit però molt eixerit.

Les dues girafes i en Bao van anar a buscar a en Teo l'escarabat. Quan van ser allà el van trobar remenant una gran bola de fems i li van explicar tot el que havia passat, En Teo pensatiu va rumiar durant una bona estona i va contestar, potser si tots els animals de la sabana es posen faldilles de color rosa a en Bao se li passarà la tristesa i la vergonya i estarà una mica més content. A les girafes els hi va semblar una bona idea. Corrent van tornar a anar en busca d'Toc el lleó, a demanar-li faldilles roses per tots. En Toc com sempre, comprensiu i pacient les va escoltar i va fer el que li demanaven. Quan ho van tenir tot enllestit, van reunir a tots els animals de la sabana i els hi van repartir una faldilla a cada un d'ells.

En Bao es va emocionar molt, ja que es podria posar la seva faldilla rosa que tant li agradava que guardava a la cavitat del seu baobab. “Cames ajudeu-me”, va anar córrer cap al baobab i d’una revolada se la va posar. En un tres i no res en Bao va tornar amb la faldilla posada i es va trobar en un problema, va veure que sobrava una faldilla: Era la faldilla del rinoceront, però cap d’ells sabia com li dirien i com s’ho farien per poder-lo convèncer perquè se la poses.

El rinoceront seguia insistint que les faldilles eren per les femelles, no pels mascles.

En Teo va tenir una altra idea, li ferien enveja, organitzarien un ball, i posarien les músiques que més li agradaven al rinoceront, hi anirien tots amb les faldilles posades Així ho van fer. El rinoceront al sentir la música encuriolit es va apropar, i al veure tots els animals amb les faldilles posades ballant i divertint-se d’allò més, no sabia que fer. Una part seva s’hi volia afegir, però l’orgull de rei no li deixava.

Finalment la Tina, la Martina i en Bao s’hi van apropar, i van parlar amb ell. Li van fer veure que les diferències no són dolentes, que s’ha d’acceptar a tothom tal com és, sense recriminar ni riure’s de res. I ho van aconseguir.

El rinoceront es va posar la faldilla, aleshores ell i tots els altres animals de la sabana van entendre que acceptant les diferències dels altres i acceptant que cadascú sigui el que ell vulgui ser, sense riure ni fer burla de ningú per ser diferent, tots a la sabana seran més feliços i viuran en pau.

Aquell dia va ser el dia més feliç de la vida d’en Bao, havia aconseguit complir el seu somni que tothom l’acceptés tal i com és.

“I aquest conte que jo té dit és pel més eixerit,
i aquest conte que té explicat és pel més espavilat “

TARONJA